Diumenge 5 (B) de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 12,20-33): En aquell temps, hi havia uns grecs d'entre els qui havien pujat a adorar en la festa. I aquests s'acostaren a Felip, que era de Betsaida de la Galilea, i el pregaven, dient: «Senyor, volem veure Jesús». Ve Felip i ho diu a Andreu; van Andreu i Felip i ho diuen a Jesús. I Jesús els respon, dient: «Arriba l'hora de ser glorificat el Fill de l'home. En veritat, en veritat us dic: si el gra de blat, caient en terra, no mor, es queda ell sol; però si mor, porta molt de fruit. El qui estima la seva vida, la perd; i el qui odia la seva vida en aquest món, la custodiarà per a la vida eterna. Si algú em serveix, que em segueixi, i on jo soc allí també estarà el meu servidor; si algú em serveix, l'honorificarà el Pare. Ara la meva ànima està contorbada. I què diré? ¿[Diré:] "Pare, salva'm d'aquesta hora"? Però, per a això he vingut a aquesta hora! Pare, glorifica el teu Nom!». Vingué, doncs, una veu del cel: «Ja l'he glorificat i de nou el glorificaré».

I la multitud que hi havia i que escoltava deia que havia estat un tro. D'altres deien: «Un àngel li ha parlat». Respongué Jesús, i digué: «No per mi s'ha produït aquesta veu, sinó per vosaltres. Ara és el judici d'aquest món, ara el príncep d'aquest món serà llançat fora. I jo, quan seré enlairat de la terra, atrauré tots cap a mi». I deia això per significar de quina mort havia de morir.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Si algú em serveix, que em segueixi»

Fr. Vimal MSUSAI
(Ranchi, Jharkhand, Índia)

Avui escoltem un passatge evangèlic les paraules del qual —de la mà del deixeble estimat— degueren transmetre un fort coratge en el camí de la fe durant les persecucions que patiren els primers cristians. En aquells dies de les festes jueves, alguns grecs anaren a Jerusalem per tal de retre culte, i volien veure Jesús. Demanaren ajut als deixebles.

"Veure Jesús" no significa simplement mirar-lo, cosa que probablement pretenien aquells grecs. "Veure Jesús" és entrar totalment en el seu mode de pensar; significa entendre per què Ell havia de patir i morir per tal de ressuscitar. Com el gra de blat, Jesucrist ha de deixar-ho tot, àdhuc la seva pròpia vida, per a portar vida per a Ell i per a molts altres.

Si no captem això com el nucli de la vida del Crist, aleshores no l'hem vist realment. En paraules de sant Atanasi, solament podem veure Jesús a través de la mort mitjançant la Creu amb la qual Ell du molts fruits per a totes les centúries. "Veure Jesús" vol dir rendir-se davant la immerescuda mort que porta els dons de la fe i de la salvació per a la humanitat (cf. Jn 12,25-26). Mahatma Gandhi reflecteix la mateixa idea en dir que «el millor camí per a trobar-se amb un mateix és perdre's en el servei als altres».

Les paraules de Jesús recorden als seus deixebles que han de seguir les seves passes, inclús fins a la mort. El gra, per suposat, realment no mor sinó que es transforma en quelcom completament nou: arrels, fulles i fruits (la Pasqua). De manera similar, l'eruga deixa de ser eruga per a transformar-se en quelcom diferent —i alhora— freqüentment molt més bonic (una papallona).

I, si nosaltres volem "veure Jesús", hem de caminar la seva via. «Si algú em serveix, que em segueixi, i on jo soc allí també estarà el meu servidor» (Jn 12,26). Això suposa recórrer amb Jesucrist i amb Maria tota la via del Calvari, onsevulla que es trobi cadascú de nosaltres. Jesús, que deixà totes les coses per a nosaltres, ens crida a romandre amb Ell durant tot el recorregut, imitant el seu lliurament i procurant que es compleixi la voluntat del seu Pare.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Es van desdenyar de creure en Crist, precisament perquè llur impietat el va menysprear mort, es van riure d'Ell, però aquesta mateixa mort era la del gra que havia de multiplicar-se, i l'elevació de qui tot ho arrossega rere seu» (Sant Agustí)

- «Ell mateix és el gra de blat vingut de Déu, que es deixa caure en terra, que es deixa trencar en la mort i, precisament d'aquesta manera, s'obre i pot donar fruit a tot el món» (Benet XVI)

- «(...) Sobretot, Ell realitzarà l'adveniment del seu Regne per mitjà de (...) la seva mort en Creu i la Resurrecció. 'Quan seré alçat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi' (Jn 12,32). Tots els homes són cridats a aquesta unió amb el Crist» (Catecisme de la Església Catòlica, nº 542)

Altres comentaris

«Si el gra de blat, caient en terra, no mor, es queda ell sol; però si mor, porta molt de fruit»

Mn. Ferran JARABO i Carbonell

(Agullana, Girona, Espanya)

Avui, l'Església, en el darrer tram de la Quaresma, ens proposa aquest Evangeli per ajudar-nos a arribar al Diumenge de Rams ben preparats amb vista a viure aquests misteris tan centrals en la vida cristiana. El Via crucis esdevé pel cristià un “via lucis”, el morir és un tornar a néixer, i, més encara, és necessari morir per viure de veritat.

A la primera part de l'Evangeli, Jesús diu als Apòstols: «Si el gra de blat, caient en terra, no mor, es queda ell sol; però si mor, porta molt de fruit» (Jn 12,24). Sant Agustí comenta respecte això: «Jesús es diu a Ell mateix “gra”, que havia d'ésser mortificat, per després multiplicar-se; que havia d'ésser mortificat per la infidelitat dels jueus i ser multiplicat per a la fe del tots els pobles». El pa de l'Eucaristia, fet de gra de blat, es multiplica i es parteix per a ser aliment de tots els cristians. La mort del martiri és sempre fecunda; per això, els «qui estimen la vida», paradoxalment, «la perden». Crist mort per a donar, amb la seva sang, fruit; nosaltres l'hem d'imitar per a ressuscitar amb Ell i donar fruit amb Ell. ¿Quants donen en silenci la seva vida pel bé dels germans? Des del silenci i la humilitat hem d'aprendre a ser gra que mor per a tornar a la Vida.

L'Evangeli d'aquest diumenge acaba amb una exhortació a caminar a la llum del Fill exaltat pel damunt de la terra: «I jo, quan seré enlairat de la terra, atrauré tots cap a mi» (Jn 12,32). Hem de demanar al bon Déu que en nosaltres només hagi llum i que Ell ens ajudi a dissipar tota foscor. Ara és el moment de Déu, no el deixem perdre! «Dormiu?; el temps que se us ha concedit passa!» (Sant Ambròs de Milà). No podem deixar de ser llum en el nostre món. Com la lluna rep la seva llum del sol, en nosaltres han de veure la llum de Déu.